

midagi teada anda, kuule, — aga ära ütle mulle sest, mis ja tahad teha ehk kuhu minna — mite ühe ainsa sõna, ei ma tohi sest midagi teada!” Brents kuulis pealt, ehmatas, aga jäi pea jälle rahuliseks, tänas ja läks. Veel hüüdis würost haleda healega ta järel: „kui Jumal sind armastab, külap siis aitab!” Õppetaja läks koju, wõttis ühe leiva, läks wälja ja pööras linna teise otsa poole. Seal, kus esimest maja nägi lahti olewa, astus sisse ja isa ülesse, kuni katukse al oli ja mitme kraami warsul mahabeitis. Teisel päawal ülem sõitis oma sõawäega linna sisse, pani wahimehi linna wärawate ete ja ulitsatesse ja läks ise würosti juure, waga õppetajat järel kuulama. Würost ütles, et ei tea, kus õppetaja on, aga sõawägi otsigu teda ja wõtku elusalt ehk surnult — sest et ta seda küll ei tohiks keelda. Nüüd ülem läks soldatitega majast majasse läbi linna, kiskus kambriid lastid lahti, otsis ülewel ja al, ja kus film ei saanud näha ega käsi katsuda, senna

piistetü möökladega sisse. Seda tehti 14 päawa, ja waene Brents pelgupaigal kuulis, mis rahwas sest ulitsate peal rääkis. Küll aeg jäi igawaks, aga ta kannatas, kuni wiimisel päawal otsijad ka senna majasse tungisid, kus ta oli. Kui meeste wandumine ja sõariistade kahin isa ligemale tuli, heitis Brents põlwele maha ja luges, ja lugeses kuulis et waenlane juba ülesse sai, et nüüd hukatus ehk ärapeastmine käe oli. Üks soldat tuli ja pistis meegaga puude ja kraamide sisse, mis õppetaja ees oli. Möök tungis läbi ja tema ots oleks otstitud meest haawanud, aga ta sai veel kõrwale libiseda. Veel otsiti siin ja seal nurkades ja tolmus, aga asjata; siis hüüdis ülema heäl: „minge nüüd, siin ta küll ei ole!” Laksid ära ja kõik jäi vaikseks. Ülem otsis veel wiimised majad läbi ja kui ei leidnud, kogus oma mehed kogu ja läks sealt linnast ära, arwates: „wõi ma teda p oleks leidnud, kui siin oleks!”